

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Jahrbuch für das Oldenburger Münsterland

Vechta, Oldb, 1969-

Heinrich Siefer: Wiehnachten

urn:nbn:de:gbv:45:1-5285

Heinrich Siefer

De Döörn to 'n Heven
is noch nich heilmaols open.
Man dat Lecht schinnt all up,
straohlt dör de Schieven -
ein Schien van dat Lecht,
kummt up us to:

Wiehnachten

De Döörn to 'n Heven
is noch nich heilmaols open.
Man se is as ein Spägel
för dat Lecht,
wat binnen in us waohnt.

*Glasdöörn - Ingang
van de Kapelle in 't
Kardinal-van-Galen-Huus,
Stapelfeld*

Gertrud Herzog

Hei hett Johannes

Sei maakt so 'n lüttken Spaziergang, Frau Beckermann mit ehre Klasse 3a. Van de Busshaltestäe loopt de Kinner naoh den Dorner Busk. Dor is eine Wiske un dor löpp de Feldbäke langes. Dor kann man gaut spälen. At sei ünner denn Draoht dörkrabbelt, löpp einer näben ehr her, de hört nich tau ehre Klasse. „Dat is de Hansi! Denn nähm wi nich mit, de is ja plemm plemm. De heff se nich aale up de Latten.“ De Kinner snackt upgeregt dörnanner.

Hannah kick sick dissen Hansi van de Siete an. Hei heff ein'n CD-Player üm den Hals hangen. Hei sing luut die Lieder mit un lachtet.

Hannah denkt: „Worüm dregg hei 'ne Haorspangen? Hei is doch kien Wicht. Un worüm segget de Hansi tau üm? Hei is uck kien Kind mehr. Hei is ja so groot at de Junges ut de nächsten Klasse. Worüm geiht hei nich bi ehr in de Schaule?“

Paula flüstert Hannah tau: „Mama heff seggt, de deit kien Menske wat an. Hei sing, weil hei nich gaut snacken kann. Un eigentlich hett hei Johannes.“

„Johannes“, denkt Hannah „Dat is so ein richtigen Jungesnaome un lutt ganz prima.“ De beiden Wichter loopet nu mit Johannes. De Kinner loopet bit naoh de Wiske, un maakt ehre Freuhstückspause. An'n Wiskenrand sett 't sei sik daol. „Hier schmeckt mi dat nich, hier ligg överall Kauhschiete rümme,“ schellt Christian. „Moss nich henkieken, ick bliev hier sitten“, segg Paula. De Kaihe kiek ehr mit groote, natte Oogen an. „Kaihe könnt wücklich döösigg kieken“, röpp Ulli, spring up un jaoget de Kaihe vör sik her. De loopet mit 'n Steert pielhoch weg. Hansi lachtet luut. „Hei heff kien Botterbrot,“ denkt Hannah. Sei giv üm ein Brötchen aff. Paula giv üm eine Banane. Hansi ätt un lacht. „Woröver frait hei sik immer, wor hei doch nich eis richtig snacken kann?“

Dann gaohet sei aale weer naoh ehrn Bus. Hansi bliv an 'n Wegrand staohn. „Tschüss, Hansi!“, röpp Paula. „Bit annermaol!“

Hannah legg ehrn Kopp in 'n Nacken, dat deit sei immer, wenn sei genave weit, wat sei will, un segg: „Hei hett Johannes!“